

Knjiga proroka Daniela - broj četrdeset

Pavao

Jeff Pippenger

2024-01-04

Prvo poglavlje Daniela, kada se položi preko četvrtoga poglavlja Daniela, predstavlja povijest prvoga i drugoga anđela, od 1798. do 1844. U toj je povijesti knjiga Daniela bila otpečaćena, a dio koji je bio otpečaćen bila su poglavlja sedmo, osmo i deveto. „Red na red“: poglavlja prvo, četvrto, a zatim sedmo do deveto, prikazuju povijest mileritskog pokreta prvoga anđela.

U toj povijesti (1798. do 1844.) uspostavljene su temeljne istine adventizma, a te su istine naposljetku bile prikazane na pionirskoj karti iz 1843. godine. Na karti se nalazi Nabukodonozorov kip iz drugoga poglavlja Daniela. Na karti se nalaze viđenja iz Daniela sedam i osam. Prikazano je „svagdašnje” iz osmoga poglavlja, kao i „sedam vremena” iz Levitskog zakonika dvadeset i šest. Ondje su i tri Jao islama, kako su prikazana u devetome poglavlju Otkrivenja. Bog je višeput unaprijed upozorio da će te temeljne istine biti napadnute.

„Neka oni koji stoje kao Božji stražari na zidovima Siona budu ljudi koji mogu vidjeti opasnosti prije naroda — ljudi koji mogu razlikovati istinu od zablude, pravednost od nepravednosti.”

„Upozorenje je došlo: Ne smije se dopustiti da uđe išta što bi uznemirilo temelj vjere na kojem gradimo otkako je poruka došla 1842., 1843. i 1844. godine. Ja sam bila u toj poruci, i otada stojim pred svijetom, vjerna svjetlu koje nam je Bog dao. Ne namjeravamo maknuti svoja stopala s postolja na koje su bila postavljena dok smo iz dana u dan tražili Gospodina usrdnom molitvom, tražeći svjetlo. Mislite li da bih se mogla odreći svjetla koje mi je Bog dao? Ono treba biti kao Stijena vjekova. Ono me vodi otkako mi je dano.” Review and Herald, 14. travnja 1903.

Djelo čovjeka s četkom za prašinu, koje treba biti ostvareno uz sudjelovanje Božjega naroda posljednjih dana, također je prikazano kod Izaije, kada on prepoznaje narod posljednjih dana i djelo na koje su pozvani, jer je bilo određeno da temelji budu zatrpani zabludom prije nego što su nastupili posljednji dani.

I tvoji će iznova sagraditi drevne ruševine; podignut ćeš temelje mnogih naraštaja; i nazvat će te se: Popravljačem proloma, Obnoviteljem putova za stanovanje. Izaija 58,12.

„Drevne pustoši” odnose se na doktrinarne istine povezane s dvjema pustošućim silama poganstva i papinstva. To što su dvije pustošće sile poganstva praćene papinstvom jest ono što je William Miller upotrijebio kao okvir za svako proročanstvo koje je iznio.

I opet će sagraditi drevne ruševine, podignut će prijašnja pustošenja i obnovit će opustošene gradove, pustoši mnogih naraštaja. Izaija 61:4.

Struktura proročanstva koja je prikazana kao okvir jest povijest i odnos tih dviju sila. Obnoviti „staze da se u njima prebiva“ znači obnovu Millerova okvira, koji je u njegovu snu bio predočen radom čovjeka s četkom za prašinu. Izaija je upotrijebio prikaz povijesti Ezre i onih koji su se vratili iz Babilona i obnovili Jeruzalem kako bi označio obnovu prijašnjih pustoši.

Od dana naših otaca pa do ovoga dana bijasmo u velikom prijestupu; i zbog naših bezakonja bismo mi, naši kraljevi i naši svećenici predani u ruke kraljevima zemalja, maču, sužanjstvu, plijenu i sramoti lica, kao što je to danas. A sada nam je za kratko vrijeme iskazana milost od Gospoda, Boga našega, da nam ostavi ostatak koji će izbjeći i da nam dade klin u svome svetome mjestu, kako bi naš Bog rasvijetlio naše oči i dao nam malo oživljenja u našem ropstvu. Jer bijasmo robovi; ipak nas Bog naš nije ostavio u našem ropstvu, nego nam je iskazao milosrđe pred očima kraljeva perzijskih, da nam dade oživljenje, da podignemo Dom Boga svojega i popravimo njegove pustoši, te da nam dade zid u Judi i u Jeruzalemu. Ezra 9:7–9.

Ezra i oni koji su obnavljali Jeruzalem predstavljaju „Ostatak” koji su obnovitelji staza po kojima valja prebivati, i oni su ti koji izvršavaju djelo u kontekstu molitve iz Levitskog zakonika dvadeset šest, na koju se Ezra poziva: „od dana naših otaca pa do ovoga dana u velikom smo prijestupu; i zbog naših bezakonja mi, naši kraljevi i naši svećenici, bili smo predani u ruke kraljeva zemalja, maču, sužanjstvu, plijenu i postideanju lica.” „Dan” na koji se on poziva jest „dan” u kojem „Ostatak” posljednjih dana obnavlja staze po kojima valja prebivati.

Ezrin Ostatak su ona dva svjedoka koja uskrsavaju na kraju tri i pol dana te ispunjavaju molitvu iz Levitskog zakonika dvadeset i šest, kako je prikazano kod Daniela u devetom poglavlju. Kada su se Ezra i njegovi suradnici vratili iz izgnanstva i ponovno sagradili Jeruzalem, predoznali su djelo obnavljanja Millerovih dragulja, što je djelo obnavljanja Millerovih temeljnih istina. Iz toga razloga, razumijevanje okvira Millerova djela od presudne je važnosti.

„Apostoli su gradili na sigurnu temelju, na samoj Stijeni vjekova. Na taj su temelj donosili kamenje koje su isklesali iz svijeta. Graditelji nisu radili bez zapreka. Njihov je rad bio iznimno otežan protivljenjem Kristovih neprijatelja. Morali su se boriti protiv zadrnosti, predrasuda i mržnje onih koji su gradili na lažnom temelju. Mnogi koji su radili kao graditelji Crkve mogli bi se usporediti sa zidarima zida u Nehemijino vrijeme, o kojima je zapisano: ‘Koji su zid gradili i koji su nosili terete, i koji su tovarili, svaki je jednom rukom radio posao, a drugom držao oružje.’ Nehemija 4,17.” Djela apostolska, 596.

U oba odlomka iz Izaije djelo je podići temelje i razvaline mnogih naraštaja. Izaija prepoznaje duhovno djelo koje je bilo predočeno doslovnim djelom. Temelje je trebalo čuvati, ali su oni umjesto toga naposljetku bili posve prekriveni lažnim temeljem od krivotvorenih dragulja. Oni koje Izaija prepoznaje obnavljaju temeljne istine milerita, a ne doslovne opeke i kamenje. Simbol tih istina jest Millerov okvir o dvjema pustošućim silama koje su gazile Svetište i vojsku tijekom „sedam vremena”.

To djelo obnove prikazano je kao podizanje „temelja” i „pustoši mnogih naraštaja” te predstavlja proročko djelo obnavljanja temeljnih istina metodologijom koja donosi proročku crtu na proročku

crtu, ovdje malo i ondje malo. Djelo ponovne uspostave temelja i pustoši jest djelo iznošenja i obrane izvornih istina prikazanih na pionirskim kartama iz 1843. i 1850., koje su dvije ploče iz drugog poglavlja Habakuka. A to se djelo ostvaruje metodologijom potonjega dažda, „crtu na crt”. To je djelo povratka na Jeremijine stare staze u prijekoru s onima koji žele poduprijeti krivotvoren temelj, kako je prikazano lažnim draguljima iz Millerova sna.

„Neprijatelj nastoji odvratiti umove naše braće i sestara od djela pripravljanja naroda da opstane u ovim posljednjim danima. Njegove su sofisterije smišljene da odvedu umove od pogibli i dužnosti ovoga časa. Oni nizašto drže svjetlo koje je Krist došao s neba dati Ivanu za svoj narod. Uče da prizori koji su upravo pred nama nisu od dostatne važnosti da bi im se posvetila posebna pozornost. Oni obezvrjeđuju istinu nebeskoga podrijetla i lišavaju Božji narod njegova prijašnjeg iskustva, dajući mu umjesto toga lažnu znanost.”

„Ovako govori Gospodin: Stanite na putove i pogledajte, i pitajte za stare staze, gdje je put dobri, i idite njime.” Jeremija 6:16.

„Neka nitko ne nastoji otrgnuti temelje naše vjere — temelje koji su bili položeni na početku našega djela molitvenim proučavanjem Riječi i objavom. Na tim temeljima gradimo već posljednjih pedeset godina. Ljudi mogu pretpostavljati da su pronašli nov put i da mogu položiti čvršći temelj od onoga koji je već položen. Ali to je velika prijevara. Jer nitko ne može postaviti drugoga temelja osim onoga koji je već postavljen.”

„U prošlosti su mnogi poduzimali izgradnju nove vjere, uspostavljanje novih načela. Ali koliko je dugo njihova građevina stajala? Ubrzo je pala, jer nije bila utemeljena na Stijeni.”

„Nisu li se prvi učenici morali suočiti s ljudskim tvrdnjama? Nisu li morali slušati lažne teorije i potom, učinivši sve, postojano stajati govoreći: ‘Jer temelja nitko ne može postaviti drugoga osim onoga koji je postavljen’? 1. Korinćanima 3:11.

„Stoga trebamo postojano držati početak svoje pouzdanosti sve do kraja. Riječi sile bile su poslone od Boga i od Krista ovom narodu, izvedeći ga iz svijeta, točku po točku, u jasno svjetlo sadašnje istine. Usnama dotaknutima svetim ognjem, Božji su sluga naviještali poruku. Božanska je riječ stavila svoj pečat na istinitost objavljene istine.” Testimonies, sv. 8, 296, 297.

„djelo pripravljanja naroda da opstane u posljednjim danima“ djelo je povezano s dvama Ezekielovim proročanstvima u trideset i sedmom poglavlju. Poruka se objavljuje glasom Izaije u pustinji, a prva Ezekielova poruka sabire one koji su tri i pol dana bili mrtvi na ulici grada Sodome i Egipta. Tada prepoznaju da su se nalazili u Matejevu vremenu čekanja iz prispodobe o deset djevoja. Potom čuju poziv dan Jeremiji da odvoje dragocjeno od bezvrijednoga ako se žele vratiti. Također prepoznaju Danielovu molitvu u devetom poglavlju kao sadašnju istinu. Stoga, ako i kada odluče vratiti se prihvaćajući i ispunjavajući uvjete evanđelja, tada primaju drugu Ezekielovu poruku i staju na svoje noge, silna vojska.

„Djelo pripravljanja naroda da opstane u posljednjim danima“ ostvaruje se metodologijom kasne kiše „redak po redak“. To djelo uključuje djelo obnove mileritskih istina koje su prikazane na pionirskim kartama iz 1843. i 1850. godine. Te dvije karte jesu Habakukove dvije ploče i treba ih

položiti jednu na drugu (redak po redak), a čineći tako te dvije karte predstavljaju temeljne istine koje u posljednjim danima treba obnoviti čovjek s četkom za prašinu.

Kada se stave zajedno, redak na redak, oni prepoznaju pogrešku na karti iz 1843., koja je potom ispravljena na karti iz 1850. Kada se promatraju kao jedna tablica (redak na redak), tada prikazuju i iskustvo Božjega naroda i skrivenu povijest sedam gromova, jer zajedno prikazuju prvo razočaranje, vrijeme odgode, Ponoćni poklik, i 22. listopada 1844., te veliko razočaranje.

Prvo razočaranje, Ponoćni poklik i veliko razočaranje skrivena su povijest sedam gromova. To je struktura istine, jer se istina temelji na tome da su prvo i posljednje slovo hebrejske riječi „istina” isti kao i prvo i posljednje razočaranje te povijesti. Srednje, trinaesto slovo simbol je pobune, kako je predstavljena u onima koji odbacuju poruku Ponoćnog poklika. Dvije karte, kada se dovedu zajedno, pružaju dva svjedoka proročkim istinama milerita koje čovjek s četkom za prašinu treba obnoviti, ali one također predaju iskustvo koje je prasluka iskustva sto četrdeset i četiri tisuće.

Oni koji su pozvani da budu stijeg (sto četrdeset i četiri tisuće) suočili su se sa svojim prvim razočaranjem 18. srpnja 2020., a zatim im je u srpnju 2023. bila upućena poruka glasa koji više u pustinji. Taj ih je glas pozivao da se vrate.

Upravo će se u toj točki skrivene povijesti sedam gromova očitovati pobuna, jer je sljedeći putokaz trenutak kada čovjek s četkom za prljavštinu skuplja dragulje i baca ih u kovčežić. Tada oni sjaje deset puta jače. U toj je točki Miller bio probuđen. Kada se djevice (Miller) probude, prekasno je. Obnova pustoši mnogih naraštaja djelo je u kojemu dva svjedoka moraju sudjelovati. To se djelo sada izvršava.

Okvir proročanstava Williama Millera, prikazan viđenjem o rijeci Ulaj, iz sedmoga, osmoga i devetoga poglavlja Daniela, bile su dvije pustošeće sile: poganstvo i papinstvo; a okvir za Future for America jest poganstvo (zmaj), za kojim slijede papinstvo (zvijer) i otpali protestantizam (lažni prorok). Ključ koji uspostavlja oba okvira jesu spisi apostola Pavla. Apostol Pavao bio je proročki glas koji je povezivao stari Izrael s duhovnim Izraelom. Prije svojega obraćenja, Pavlovo je ime bilo Savao, što znači „izabran“ ili „postavljen“.

Pavao je bio izabran (odabran) da bude apostol neznabošcima, a među ostalim je bio izabran i zbog svojega razumijevanja Staroga zavjeta. Napisavši većinu Novoga zavjeta, nijedan drugi autor Novoga zavjeta nije posjedovao razumijevanje Staroga zavjeta kakvo je imao Pavao. Bio je izabran da predvodi u iznošenju evanđelja neznabošcima, ali je također bio izabran da uspostavi odnos između proročkih povijesti Staroga zavjeta i proročke povijesti koja je uslijedila nakon vremenskog razdoblja križa. Bez Pavlova svjedočanstva proročko razumijevanje milerita, kao i ono od Future for America, ne bi postojalo. Upravo u onoj povijesti u kojoj je doslovni Izrael bio otpušten kao Božji izabrani narod, Pavao je bio izabran da prepozna kako je taj drevni Izrael, premda tada razveden od Boga, bio simbol proročke povijesti duhovnog Izraela. Nužna proročka pravila za pokrete prvoga i trećega anđela temelje se prvenstveno na spisima apostola Pavla.

Iz toga ćemo razloga razmotriti neka od proročkih načela koja Pavao utvrđuje, a koja su utjecala na poruku milerita, postavljenu unutar okvira dviju sila pustošenja, te ćemo pritom također razmotriti

kako ta načela utječu na okvir triju sila pustošenja.

Štoviše, braćo, ne bih htio da budete u neznanju o tome kako su svi naši oci bili pod oblakom i svi prošli kroz more; i svi su bili kršteni u Mojsija u oblaku i u moru; i svi su jeli istu duhovnu hranu; i svi su pili isto duhovno piće: jer pili su iz one duhovne Stijene koja ih je pratila, a ta je Stijena bio Krist. Ali Bog nije bio zadovoljan mnogima od njih, jer su bili oboreni u pustinji. A ovo su bili primjeri za nas, da ne žudimo za zlim stvarima, kao što su i oni žudjeli. Niti budite idolopoklonici, kao što su neki od njih bili; kao što je pisano: Narod sjede jesti i piti, pa ustade igrati. Niti bludničimo, kao što su neki od njih bludničili, i u jedan dan pade ih dvadeset i tri tisuće. Niti iskušavajmo Krista, kao što su ga neki od njih također iskušavali, pa su bili uništeni od zmija. Niti mrmljajte, kao što su neki od njih također mrmljali, pa su bili uništeni od Zatiratelja. A sve se to njima događalo za primjer, i napisano je za našu opomenu, na koje su došli svršeci vjekova. 1 Korinćanima 10:1–10.

U deset kratkih redaka Pavao utvrđuje da je obred krštenja bio predoznačen pri prijelazu preko Crvenoga mora, da je Stijena koja je pratila drevni Izrael bila „duhovna Stijena“ te da je to bio Krist. On utvrđuje da je drevni Izrael bio primjer onima koji žive u posljednjim danima. Ovaj odlomak je upozorenje, a također je i točka prijepora između onih koji zastupaju istinu i onih koji se istini protive. Adventistički teolozi naučavaju da je Pavao jednostavno ukazivao na to da su povijesti drevnoga Izraela predočavale moralne pouke koje trebaju razumjeti oni koji žive u posljednjim danima, ali ustraju na tome da Pavao nije ukazivao na to da se povijesti doslovnoga Izraela doista trebaju ponoviti u duhovnom Izraelu. Sestra White često se služi ovim odlomkom kako bi potvrdila upravo ono što je Pavao mislio.

„Svaki od drevnih proroka govorio je manje za svoje vrijeme nego za naše, tako da je njihovo prorokovanje na snazi za nas. ‘A sve se to njima događalo za primjer; i napisano je za opomenu nama, na koje su došli svršeci svijeta.’ 1. Korinćanima 10,11. ‘Njima je bilo objavljeno da ne sebi, nego nama služe onim što vam je sada naviješteno po onima koji su vam propovijedali evanđelje po Duhu Svetomu poslanomu s neba; u što anđeli žele zaviriti.’ 1. Petrova 1,12....”

„Biblija je skupila i zajedno povezala svoja blaga za ovaj posljednji naraštaj. Svi veliki događaji i svečani prizori iz povijesti Staroga zavjeta ponavljali su se i ponavljaju se u crkvi u ovim posljednjim danima.“ Selected Messages, knjiga 3, 338, 339.

„Veliki događaji i ozbiljne scene iz povijesti Staroga zavjeta ponavljali su se, i ponavljaju se, u crkvi u ovim posljednjim danima“, tako sestra White sažima Pavlovo značenje u tim redcima. U nastojanju da potkopa Pavlovo poistovjećenje drevnoga Izraela kao simboličkoga prikaza povijesti doslovnoga Izraela, Sotona je nametnuo dva glavna napada protiv toga proročkog načela. Prvi, koji sam već spomenuo, jest tvrdnja da je Pavao jednostavno ukazivao na to da su te povijesti predstavljale moralne pouke. Taj lažni nauk jest poluistina, a poluistina uopće nije istina. Istina je da su moralne pouke koje se mogu izvući iz povijesti drevnoga Izraela na korist onima koji žive u posljednjim danima, ali kada se to koristi da bi se zanijekalo da su te povijesti ujedno i prikaz događaja koji će se ponoviti, tada to postaje poluistina, osmišljena da zaniječe istinu.

„Blagoslov ili prokletstvo sada je pred Božjim narodom — blagoslov ako iziđu iz svijeta, budu odvojeni i hode stazom ponizne poslušnosti; a prokletstvo ako se ujedine s idolopoklonicima, koji gaze uzvišene zahtjeve neba. Grijesi i bezakonja buntovnog Izraela zapisani su, a slika je stavljena pred nas kao opomena da ćemo, ako oponašamo njihov primjer prijestupa i odstupimo od Boga, jednako sigurno pasti kao što su i oni pali. ‘A ovo im se sve događalo za uzor, a napisano je za opomenu nama, kojima su došli svršeci svijeta.’” Testimonies, svezak 1, 609.

Jedna se istina ne smije koristiti za poricanje druge istine, jer kada se to čini, istina Božja pretvara se u laž.

„Ne smije se dopustiti da jedna Spasiteljeva izjava poništi drugu.“ Velika borba, 371.

Učenje da povijest drevnoga Izraela predstavlja samo moralne pouke adventistički teolozi često rabe kako bi razorili Božju proročku Riječ, i to je jedna od poluistina uključenih u jelo bajki pripravljeno da Božji narod zavede na prihvaćanje laži, a laž koju prihvaćaju prepoznata je u spisima apostola Pavla.

Drugi glavni napad na načelo da povijest drevnoga Izraela oslikava povijest suvremenoga Izraela izmislili su isusovci tijekom povijesti protureformacije, a sastoji se u prihvaćanju ideje da se povijest drevnoga Izraela ponavlja. Isusovačka laž jest da se ta povijest ponavlja doslovno, a ne duhovno. Ta je laž izmišljena kako bi se spriječilo razumijevanje da je rimski papa antikrist biblijskoga proročanstva, jer to učenje pristaje uz istinu da u posljednjim danima postoji antikrist, ali tvrdi da je antikrist predstavljen doslovnom silom, a ne duhovnom silom. Bludnica iz sedamnaestoga poglavlja Otkrivenja, koja na svojem čelu ima napisano: Tajna, Babilon, tada bi bila bludnica koja se podiže u doslovnoj zemlji Babilona, što je danas Irak.

„Oni koji postanu zbunjeni u svojem razumijevanju Riječi, koji ne uspiju uvidjeti značenje antikrista, zasigurno će se svrstati na stranu antikrista.“ Kress Collection, 105.

Papa je doslovna osoba koja predstavlja doslovnu silu (Katoličku crkvu), no on i njegova organizacija proročki su poistovjećeni s doslovnim Babilonom i mogu biti ispravno prepoznati jedino kada se predmet antikrista izloži kao duhovno ispunjenje doslovnog primjera. Pavao je pokazao da doslovni Izrael predodžuje duhovni Izrael, ali to nije bila nova proročka istina koju je iznio, jer se njegovo razumijevanje općenito temeljilo na Starome zavjetu, i ondje je utemeljeno njegovo svjedočanstvo.

Ovako govori Gospodin, Kralj Izraelov, i njegov Otkupitelj, Gospod nad vojskama: Ja sam prvi i ja sam posljednji, i osim mene nema Boga. I tko će, kao ja, zazvati, i objaviti to, i urediti to preda mnom, otkako sam postavio drevni narod? I što dolazi, i što će doći, neka im pokažu. Ne bojte se, niti se plašite: nisam li ti od onoga vremena kazao i objavio? Vi ste doista moji svjedoci. Ima li Boga osim mene? Da, nema Boga; ne znam ni za jednoga. Izaija 44:6–8.

Trebamo biti Kristovi svjedoci, kao što je bio i Pavao, da je Alfa i Omega odredio ne samo drevni Izrael, nego sav biblijski drevni narod kao simbole koji pokazuju „ono što dolazi” na one koji žive u posljednjim danima. Pavao je bio poznavatelj Staroga zavjeta, i bio je podignut da bude proročka

poveznica između razdoblja doslovnog i duhovnog Izraela. Upravo su njegovi spisi vodili one koji su razumjeli porast znanja u vrijeme svršetka 1798., a također i 1989.

Drevni doslovni Babilon, drevni sinovi istoka, drevni Egipat, drevna Grčka i drevno medo-perzijsko carstvo simboli su duhovnih sila na svršetku svijeta. Drevni simboli jesu doslovno koje prethodi i predstavlja duhovno koje slijedi. Pavao ide tako daleko da utvrđuje kako je doslovni Adam simbolizirao duhovnog Adama (koji je Krist).

Tako je i pisano: Prvi čovjek Adam postade duša živa; posljednji Adam duh koji oživljuje. Ali nije najprije ono što je duhovno, nego ono što je naravno; a potom ono što je duhovno. Prvi je čovjek od zemlje, zemljan; drugi je čovjek Gospodin s neba. Kakav je zemljani, takvi su i zemljani; i kakav je nebeski, takvi su i nebeski. I kao što smo nosili sliku zemljanoga, nosit ćemo i sliku nebeskoga. 1 Corinthians 15:45–49.

Postoje neke vrlo duboke pouke koje Pavao iznosi u vezi s prvim i posljednjim Adamom, no mi samo utvrđujemo načelo koje on vrlo jasno izlaže u tom odlomku, kada kaže: „nije najprije ono što je duhovno, nego ono što je naravno; a potom ono što je duhovno.“ Doslovno, koje Pavao ovdje označuje kao „naravno“, jest prvo, a duhovno je posljednje. Doslovni Izrael bio je prvi, i naravan, a duhovni Izrael dolazi „potom“.

Doslovni Babilon prethodi duhovnom Babilonu. Sljedeća važna točka koja je naglašena u Pavlovim spisima jest povijesni trenutak u kojemu se prijelaz s doslovnoga na duhovno treba primijeniti. To je razdoblje križa u kojemu se prepoznaje proročka promjena s doslovnoga na duhovno.

Jer svi ste po vjeri u Kristu Isusu sinovi Božji. Jer koji ste god u Krista kršteni, Kristom se zaodjenuste. Nema više: Židov ni Grk; nema više: rob ni slobodnjak; nema više: muško ni žensko — jer svi ste vi jedno u Kristu Isusu. Ako li ste Kristovi, onda ste Abrahamovo sjeme, baštinici po obećanju. Galaćanima 3,26–29.

Nije važno kakvo bi moglo biti vaše prvorodstvo; ako i kada prihvatite Krista, tada postajete Abrahamovo sjeme. Vi niste doslovni Izrael; vi ste duhovni Izrael. Prijelaz s doslovnoga na duhovno bio je križ. Pavao dijeli čovječanstvo na dvije skupine. Svaka skupina ima svoj Savez, svaka je potomstvo Abrahamovo. Svaka ima grad koji predstavlja njihovu obitelj i Savez. Svaki je ili sin doslovnoga Adama ili duhovnoga Adama.

Jer pisano je da je Abraham imao dva sina, jednoga od ropkinje, a drugoga od slobodne. Ali onaj od ropkinje bio je rođen po tijelu, a onaj od slobodne po obećanju. To je rečeno u prenesenom smislu: jer one predstavljaju dva saveza; jedan je od gore Sinaja, koji rađa za ropstvo, a to je Hagara. Jer ta Hagara jest gora Sinaj u Arabiji i odgovara sadašnjem Jeruzalemu, jer robuje zajedno sa svojom djecom. Ali gornji Jeruzalem slobodan je, i on je majka svima nama. Jer pisano je: Razveseli se, nerotkinjo koja ne rađaš; klikni i povikaj, ti koja ne trpiš porođajne boli; jer pusta ima mnogo više djece nego ona koja ima muža. A mi smo, braćo, kao Izak, djeca obećanja. Ali kao što je tada onaj koji se rodio po tijelu progonio onoga koji se rodio po Duhu, tako je i sada. Ipak, što kaže Pismo? Istjeraj ropkinju i njezina sina, jer sin ropkinje neće baštiniti sa sinom slobodne. Stoga, braćo, nismo djeca ropkinje, nego

slobodne. Galaćanima 4:22–30.

U vremenskom razdoblju križa, drevne doslovne stvarnosti postale su simboli suvremenih duhovnih stvarnosti. Apostol Pavao razjasnio je te ključne proročke istine koje su Williamu Milleru omogućile da uspostavi okvir dviju pustošućih sila, na kojemu je temeljio sve svoje proročke zaključke. Isto djelo koje je izvršio apostol Pavao ono je što prepoznaje tri pustošće sile, što je okvir za sve proročke zaključke službe Future for America.

Okvir Millerova razumijevanja porasta znanja, prikazanog viđenjem rijeke Ulaj u sedmom, osmom i devetom poglavlju, bio je utemeljen na njegovu otkriću da „svagdašnja“ u knjizi proroka Daniela predstavlja poganski Rim. To je otkriće pronašao u Pavlovoj Drugoj poslanici Solunjanima. To razumijevanje jest temeljna istina prepoznata u vezi s proročkom „laži“, koja uzrokuje da snažna zabluda dođe na adventiste sedmoga dana u posljednjim danima.

U sljedećem ćemo članku nastaviti naše proučavanje porasta znanja prikazanog viđenjem rijeke Ulai razmatrajući ono što je Miller prepoznao u Pavlovoj poslanici.

„Onaj koji vidi ispod površine, koji čita srca svih ljudi, kaže za one koji su imali veliku svjetlost: ‘Oni nisu ožalošćeni ni zapanjeni zbog svojega moralnog i duhovnog stanja.’ Da, izabrali su svoje vlastite putove, i duša njihova uživa u svojim gadostima. I ja ću izabrati njihove zablude, i navući ću na njih ono čega se boje; jer kad sam zvao, nitko se nije odazvao; kad sam govorio, nisu slušali; nego su činili zlo preda Mnom i izabrali ono što Mi nije bilo po volji.’ ‘Bog će im poslati silnu zabludu da povjeruju laži,’ jer ‘nisu primili ljubavi prema istini da bi se spasili,’ ‘nego su uživali u nepravедности.’ Izaija 66:3, 4; 2 Solunjanima 2:11, 10, 12.

„Nebeski Učitelj upitao je: ‘Koja jača zabluda može zavesti um od pretvaranja da gradite na pravom temelju i da Bog prihvaća vaša djela, dok u stvarnosti mnoge stvari činite prema svjetovnoj politici i griješite protiv Jehove? O, to je velika obmana, očaravajuća zabluda, koja ovladava umovima kada ljudi koji su nekoć poznavali istinu, zamijene oblik pobožnosti za njezin duh i silu; kada misle da su bogati, da su se obogatili i da ni u čemu nemaju potrebe, dok u stvarnosti imaju potrebu za svime.’” Testimonies, svezak 8, 249, 250.